

E 8 RHEINHOHENWEG

**VAN
BAD GODESBERG
TOT
TRECHTINGSHAUSEN**

DEELNEMERS

Henk

Staf

Ludwig

Woensdag 3 maart 2010

- Van : Bad Godesberg
- Naar : Mehlem
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 468 m
- Dalen : 442 m
- Duur : 3 uur

Staf en Ludwig stappen van aan het station van Bad Godesberg tot de camping Genienau in Mehlem (Bonn). Henk, die uit Nederland komt, heeft zich van aan het station met een taxi naar de camping laten brengen. De prijzen op de camping zijn variabel. Eerst is het 15 euro maar de dame in kwestie heeft zich gemist. Na enkele schrappingen en aanpassingen op het bonnetje komt ze aan 18 euro. Maar ook dat blijkt verkeerd te zijn. Ze schrijft dan maar een nieuw bonnetje en nu komt ze aan 24 euro. Dat blijkt wel de juiste prijs te zijn.

Het is zonnig maar koud weer. Ondanks de korte afstand merken we toch dat we met serieuze hoogteverschillen te maken krijgen. Het is steeds helling op en helling af. Langs de E 8 doen we er 13 km over terwijl Henk met de taxi slechts 5 km moet doen.

Het is eigenlijk de tocht van Henk. Staf en Ludwig stappen een stukje van de E8 mee met Henk. De E8 begin in Ierland, gaat door Groot-Brittannië, Nederland, Duitsland, Oostenrijk, Slowakije, Polen, Oekraïne, Roemenië, Bulgarije en eindigt in Turkije. Als je hem volledig doet heb je 4.900 km te doen. Henk is zinnens van hem volledig te doen. Vooral de Karpaten met al die bruine beren wil hij voor geen goud ter wereld missen. Ludwig heeft de Wicklow Way gelopen in Ierland, onderdeel van de E8, maar het is niet zijn bedoeling om de E8 volledig te doen. Wij doen deze week nagenoeg de volledige Rheinhöhenweg.

Het tentje van Staf en Ludwig staat al opgesteld. Henk moet er nog aan beginnen. Nadat de tenten opgesteld zijn gaan we in het dorp een Turkse pizza eten.

Donderdag 4 maart 2010

- Van : Mehlem
- Naar : Kettig
- Afstand : 31 km
- Stijgen : 850 m
- Dalen : 865 m
- Duur : 8 uur

Henk krijgt slecht nieuws uit Nederland. Gerda, zijn echtgenote, is in aanrijding gekomen met een everzwijn. De auto is voor de schroothoop en kan niet meer hersteld worden. Gelukkig is Gerda niet gekwetst. Het varken echter is hartstikke dood. Volgens de boswachter was het everzwijn het oudste en grootste van de omgeving. Het is dan ook jammer genoeg niet meer bruikbaar voor consumptie. Volgens Henk is dit een dubbele tegenslag.

Rond de middag lassen we een flinke pauze in. Koken wat water en maken een soepje klaar.

We passeren het stadje Remagen waar de neogotische Apollinariuskkerk staat met de 14de-eeuwse crypte waar zich de relieken van de Heilige Apollinaris zouden bevinden. Remagen is ook bekend om zijn brug over de Rijn, de Ludendorffbrug, die aan het einde van de Tweede

Wereldoorlog, bijna ongeschonden, in handen van de geallieerden viel. Het was nog de enige bruikbare brug over de rijn.

In Bad Bodendorf passeren we het militaire kerkhof waar 1.212 Duitse krijgsgevangenen begraven liggen. Na de Rijnoversteek werden zomaar eventjes 300.000 Duitse militairen omsingeld en krijgsgevangen genomen. De geallieerden hebben hiervoor in de buurt 17

kampen opgericht. Vanaf 28 april 1945 werden dagelijks de overleden gevangenen overgebracht naar dit kerkhof. De meeste gevangenen stierven door ziekte en ontbering. Op 15 juli 1945 werd de begraafplaats terug gesloten.

We maken geen ommetje voor een brug in herstelling.

We overnachten in Kettig, aan de rand van de Rijn, op een camping die eigenlijk gesloten is. We zijn meermaals gaan aanbellen bij de verantwoordelijke doch niemand kwam open doen. We hebben vandaag een specht aan het werk gezien doch tegen dat we ons fototoestel klaar hadden ging hij aan de andere kant van de boom tokkelen. We hebben ook een zilverreiger en een eekhoorn gezien. In het dorp hebben we wat inkopen gedaan en om 18.45 uur lagen we al in de tent te slapen.

Vrijdag 5 maart 2010

- Van : Kettig
- Naar : Mercustempel
- Afstand : 32 km
- Stijgen : 1.132 m
- Dalen : 1.068 m
- Duur : 9 uur

De voorbije nacht heeft het flink gevroren. Volgens Henk moet het zowat tien graden gevroren hebben. En Henk kan het weten. Hij is al 30 jaar houthakker in de Veluwe en zit dus het gehele jaar door in de bossen. Als Ludwig een fles water wilt overgieten in zijn drinkzak bevriest het water tijdens het overgieten. De fles water wordt dan maar meegenomen in de rugzak. Na het afbreken van de tenten gaan we, bij de plaatselijke bakker, enkele koffiekoeken eten. In het dorp stappen we ook nog binnen bij een meubelmaker omdat er een vijsje afgebroken is van de rugzak van Staf waardoor de rugzak scheef komt te hangen. Bij nader inzien blijkt het vijsje toch niet afgebroken te zijn. Het is alleen maar los gekomen. Staf kan het euvel, als op rust zijnde automechanieker, dan ook vlug verhelpen.

Zo'n varkenskop
opvullen zal ook
wel wat kosten.

We passeren ook nog een antiekhandelaar. Zijn tuin staat vol met oude fonteinen, waterbakken en beelden.

Het blijft steeds bergop en bergaf gaan. Regelmatig krijgen we zicht op de Rijn. Op de flanken kunnen we duidelijk de wijngaarden zien. Evenwel ziet er alles nogal dor uit. De wijnboeren zijn wel al bezig met de snoei. Dit snoeien wordt nu al gedaan met een snoeischaar op luchtdruk.

Die opgevulde
varkenskop
zouden we
boven ons bed
kunnen hangen.

Een dikke eik. Volgens Henk enkel nog geschikt voor brandhout. Voor meubels heb je jonge eiken nodig.

In de omgeving van Güls zien we toevallig een aantal politieagenten oefenen met waak-en aanvalshonden. Staf wou de “apache” eens bijten in zijn mauw maar er kwam juist een echte hond aangelopen. De hond valt aan en de apache geeft de hond enkele flinke stokslagen. De hond laat echter niet los tot hij het bevel krijgt van zijn begeleider. We slaan een babbeltje met de agenten. Een van hen heeft destijds met zijn lijkenhond drie weken naar de vermoorde meisjes gezocht in de zaak “Dutroux” in de omgeving van Charleroi. Hij kent die streek dan ook goed.

We kunnen vandaag geen gebruik maken van een camping en zoeken dan ook een plaatsje in het wild. We vinden in een bos een grote chalet met een al even groot afdak. We besluiten onder het afdak te bivakkeren.

Stoofpotje met
iets oneetbaars in

Pakje met poeder
en heet water.
Ook oneetbaar.

Henk legt gewoon zijn tentzeil op de grond en daarop zijn slaapzak. Staf en Ludwig daarentegen opteren om toch maar de tent op te zetten onder het afdak. Dat zal toch wel iets warmer zijn. Om 19.15 uur gaan we slapen. De duisternis is ingevallen en we verwachten geen wandelaars meer.

Zaterdag 6 maart 2010

- Van : Mercustempel
- Naar : Koblenz
- Afstand : 25 km
- Stijgen : 626 m
- Dalen : 562 m
- Duur : 6 uur

Als we wakker worden moeten we toch even met de ogen knipperen. Er is zowat 7 à 8 cm sneeuw gevallen en daar hadden we niet op gerekend. Gelukkig is onze tent droog gebleven doordat we onder een afdak zaten.

